

หลักคำสอนเรื่อง
การเป็นบุตรบุญธรรม
(The Doctrine of Adoption)

คำจำกัดความจากการศึกษาชั้นสูงสมัยโรมโบราณ

1. ความหมายของการรับบุตรบุญธรรมที่เราได้พบในพระคัมภีร์ (เช่น รม. 8:15; กท. 4:5; อฟ. 1:5) มีฐานบนรูปแบบการรับบุตรบุญธรรมของวัฒนธรรมโรมโบราณ ซึ่งไม่เหมือนระบบการรับบุตรบุญธรรมในปัจจุบัน
2. การที่พระเจ้าทรงรับผู้เชื่อมาเป็นบุตรบุญธรรมของพระองค์ สำแดงถึงการที่พระเจ้าทรงยอมรับเราในฐานะเป็นบุตรของพระองค์ผ่านตำแหน่งที่เรา “อยู่ในพระคริสต์” (เช่น กท. 3:26; รม. 8:1; 12:5) และการที่ “พระคริสต์ทรงอยู่ในเรา” (2 คร. 13:5; คล. 1:27;)
3. คำ adoptia (อ-ดอป-เทีย) ในภาษาลาติน เป็นคำศัพท์ที่ตรงกับคำกรีกว่า υιοθεσια (วิโอ-เซ-ซี-อา) เป็นคำประสมจากคำว่า υιος (วี-ออส แปลว่า “บุตรชาย”) และคำว่า τηθημι (ที-เซ-มี แปลว่า “แต่งตั้ง” หรือ “ตั้งไว้”)
4. ผู้เชื่อทุกคนในยุคคริสตจักรกลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้า ณ เวลารอด ซึ่งบอกถึงตำแหน่งนิรันดร์ในพระคริสต์ (เป็นการรับรองความรอดนิรันดร์อีกประการหนึ่ง) การที่เราเป็นบุตรของพระเจ้าทำให้เรามีเป้าหมายที่ชัดเจนในชีวิต (Personal Sense of Destiny) และมีความรับผิดชอบสูงในการรับใช้พระเจ้าด้วย
5. คำว่า วิโอ-เซ-ซี-อา หมายถึงการแต่งตั้งผู้ชายคนหนึ่ง ซึ่งมักจะเป็นเด็กชายที่อายุครบ 14 ปี (ซึ่งสมัยนั้นถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว) ให้เป็นบุตรตามกฎหมาย หัวหน้าตระกูลจึงได้เลือกผู้รับสืบทอดมรดก (ทายาท / heir) ที่มีคุณภาพ เพราะฉะนั้น การเป็นบุตรของคนชั้นสูงโดยกำเนิดไม่ได้รับรองว่าจะเป็นทายาทของตระกูล หรือจะรับรองมรดกโดยอัตโนมัติ คนชั้นสูงที่มีปัญญาจะเลือกคนซึ่งเขาเห็นว่าสมควรที่จะรับตำแหน่งนี้ ด้วยเหตุนี้แล้ว การรับลูกของตน (บุตรโดยกำเนิด) ให้เป็นทายาทตามกฎหมาย เป็นเกียรติอย่างสูงสุดที่บิดาจะสามารถให้แก่ลูกของตน
6. ระบบการรับบุตรบุญธรรมได้ยอมรับถึงความจริงว่าในสังคมมนุษย์จะต้องมีบางคนซึ่งเหนือกว่าคนอื่น [เรียกว่า recognition of superior individuals ซึ่งตรงข้ามกับความเชื่อในระบบสังคมแบบ equality and collectivism ซึ่งต้องการเปลี่ยนสังคมจนกระทั่งทุกคนได้เสมอภาคกัน

(เช่น ลัทธิมาคซ์ ระบบสังคมนิยม คอมมิวนิสต์ เป็นต้น) ดังนั้น การรับบุตรบุญธรรมเป็นวิธีการรักษาเสถียรภาพ ความเข้มแข็ง และความเจริญทั้งในตระกูลและในสังคมโรมัน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้โรม (ทั้งในฐานะเป็นสาธารณรัฐและจักรวรรดิ) คงความเป็นประเทศมหาอำนาจนานเกือบ 1,000 ปี (จากปีที่ 509 ก่อน ค.ศ. – 476 ค.ศ.)

พิธีการรับบุตรบุญธรรม

7. ในพิธีการรับบุตรบุญธรรม ทุกคนในครอบครัวจะรวมตัวกัน รวมถึงบุตรชายที่จะไม่ได้เป็นทายาท บนโต๊ะพิธีมีเสื้อคลุมสีขาว (เรียกว่า *โทกา วิริลัส* (toga virilus – toga of manhood) และแหวนตราของตระกูล บิดาจะเรียกบุตรบุญธรรมโดยใช้ชื่อและนามสกุลใหม่ และประกาศว่า “นี่คือทายาทของเรา” จากนั้นก็จะสวมเสื้อคลุมสีขาวให้ แล้วสวมใส่แหวนตราที่นิ้ว เป็นการรับรองถึงการเป็นบุตรและทายาทตามกฎหมาย

8. การศึกษาประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการรับบุตรบุญธรรมสมัยโรมโบราณให้เราเข้าใจว่าการรับเลือกให้เป็นบุตรบุญธรรมของคนชั้นสูงเป็นเรื่องที่พิเศษมาก เพราะฉะนั้น เมื่อคริสเตียนในสมัยนั้นได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงรับเขาเป็นบุตรบุญธรรม เขาจึงเข้าใจดีว่าเขาได้รับสิทธิพิเศษซึ่งเปรียบไม่ได้ อีกอย่างหนึ่งที่น่าเหลือเชื่อสำหรับผู้เชื่อก็คือ ทั้งผู้ชายและผู้หญิงได้ถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้า เพราะว่าตามกฎหมายและวัฒนธรรมโรมันนั้นมีแต่ผู้ชายที่จะถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรม

“จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กท. 3:28)

การถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรมเป็นสิทธิพิเศษที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนอย่างไม่ลำเอียง (equal privilege) และก็ถึงถึงการที่พระเจ้าทรงประทานโอกาสแก่ผู้เชื่อทุกคนอย่างไม่ลำเอียงด้วย (equal opportunity) ผู้เชื่อทุกคนได้รับ 40 สิ่งที่พระเจ้าทรงประทาน ณ เวลารอด (40 Absolutes) พระองค์ทรงรักลูกของพระองค์เท่ากันทุกคน (ด้วยความรักส่วนตัว ความรักอันไม่มีเงื่อนไข และด้วยความรักที่ไม่สิ้นสุด) ดังนั้น สิ่งที่จะทำให้ผู้เชื่อคนหนึ่งมีชัยชนะ ทั้งที่ผู้เชื่ออีกคนได้แพ้ ก็คือ ความคิดเสรีในการตัดสินใจ (volition) ของเขา

อาจารย์เปาโลได้ใช้คำว่า *υιοθεσια* (*วิโอ-เซ-ซี-อา*) ในพระธรรม อฟ. 1:5 เพื่อให้ผู้เชื่อได้เห็นพระเจ้าทรงเลือกเราอย่างเป็นส่วนตัว ให้เป็นบุตรในราชวงศ์ของพระองค์ คุณเป็นรัชทายาทของพระองค์ตามกฎหมายของศาลสูงสุดแห่งสวรรค์

“ในความรัก [จากข้อที่ 4 ซึ่งผู้แปลพระคัมภีร์แบ่งข้อไม่ถูก] พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อน ให้เป็นบุตรบุญธรรม (*วโ-ธ-ซี-อ*) โดยพระเยซูคริสต์ ตามที่ขอบพระทัยพระองค์” (อฟ. 1:5)

การที่เราได้เข้าส่วนในพระคริสต์ (in union with Christ) ทำให้เราเป็นรัชทายาทร่วมกับพระองค์ เราเป็นผู้ที่จะรับมรดกด้วยกันกับพระองค์ โดยเฉพาะผู้เชื่อที่ผ่านการทดสอบในฐานะเป็นพยาน

“และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว [ในภาษากรีกเขียนเป็นประโยคเงื่อนไขขั้นที่ 1 ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า “เราเป็นบุตรแล้วจริง”] เราก็คือเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ และถ้าหากว่าเราได้ทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น [ผ่านบททดสอบระดับขั้นสูงสุด] เราก็คงได้มีส่วนในสง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย [ผู้เชื่อจะได้รับเกียรติจากการรับรางวัลนิรันดร์ ซึ่งก็จะถวายเกียรติแด่พระคริสต์ด้วย]” (รม. 8:17)

การที่เราได้กลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าได้เน้นทั้งสิทธิอำนาจสูงสุดของพระเจ้า และเสรีภาพในการตัดสินใจของมนุษย์ (จากหลักการที่ว่า “the sovereignty of God and the free-will of man co-exist side by side throughout human history”) เพราะว่า ถึงแม้ว่าชีวิตของคุณก่อนที่คุณได้เชื่อในพระคริสต์อาจเคยแย่ (เช่น ความบกพร่องในวัยเด็ก สิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย และความผิดพลาดมากมายของคุณ) ทุกสิ่งเหล่านั้นถูกลบล้างไปตอนที่คุณได้เป็นลูกบุญธรรมของพระเจ้า (สดุดี 103:12) ดังนั้น ชีวิตก่อนที่เราจะเชื่อจึงไม่ควรจะเป็นอุปสรรคในการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อที่ไม่สนใจในพระเจ้าและหลักคำสอนพระคัมภีร์ (negative volition to God and Bible Doctrine) จะพลาดที่จะเห็นประโยชน์ของการเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้า การเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าหมายความว่า เรามีความรับผิดชอบสูง ซึ่งหมายความว่าเรามีโอกาสที่จะได้รับพระพรมากมายจากพระองค์ด้วย พระเจ้าทรงมอบหมายหน้าที่ สิทธิอำนาจ และทรัพยากรฝ่ายวิญญาณมากมายแก่เรา (เช่น การเป็นปุโรหิต การเป็นเอกอัครราชทูต การเป็นผู้รับใช้พระองค์ตามของประทานฝ่ายวิญญาณต่างๆ) เราจึงควรเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณจนเราดำเนินชีวิตที่สมควรกับสิทธิพิเศษเหล่านี้

การเป็นทายาทในราชวงศ์ของเจ้ามีไว้เฉพาะผู้เชื่อในยุคคริสตจักรเท่านั้น เพราะฉะนั้นคำว่า “พิธีการ” (protocol) และ “แผนพิธีการของพระเจ้า” (the protocol plan of God) ถูกนำมาใช้เฉพาะยุคคริสตจักรเท่านั้น นี่ต่างกับยุคอิสราเอล ซึ่งนักศาสนศาสตร์บางคนเรียกว่า “แผนพิธีกรรม” (แปลตรงจากคำว่า ritual plan of God) เพราะพิธีกรรมสมัยนั้นได้เล็งถึงพระราชกิจของพระคริสต์ ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรทุกคนจึงต้องเรียนรู้ที่จะคิดและปฏิบัติเหมือนคนชั้นสูง ตามคุณธรรม (เน้นความคิด แรงจูงใจและ การตัดสินใจภายในจิตใจ) และพิธีการ (ซึ่งเน้นการปฏิบัติซึ่งทูตสวรรค์และมนุษย์ได้เห็น)

พระเยซูคริสต์ทรงเป็น agent of adoption คือว่า เราได้กลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระบิดาผ่านทางพระเยซูคริสต์

“แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้า [พระบิดา] ก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้กฏบัญญัติ [ไม่ใช่ “พระราชบัญญัติ”] เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้กฏบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตรบุญธรรม (วีไอ-เอ-ซี-เอ)” (กท. 4:4-5)

Translated from ‘The Doctrine of Adoption’ © R.B. Thieme Jr., Bible Ministries / 1
สิงหาคม 2010 (incomplete) / เรียบเรียงและแปลโดย sawokproductions@yahoo.com